Ч. 247. Львів, вівторок, дня 2. (15.) падолиста 1904. Річник VIII.

Передплата на »РУСЛАНА« виносить:

в Австриї:

на цілий рік . . . 20 кор
на пів року . . . 10 кор
на чверть року . . 5 кор
на місяць . . . 1·70 кор

За границею

на цілий рік . . 16 рублів або 36 франків
на пів року . . 8 рублів або 18 франків

Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслановнх псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Парляментарні комбінациї.

(Х) Ще зовсім нема певности, чи державна рада буде спосібна до хосенної роботи, а вже починають в парляментарних кругах і в дневникарстві живо розправляти про можливість утвореня парляментарної більшости. Виринають всякі комбінациї і здогади про будуче уладженє парляментарного положеня і єго впливу на відносини поміж сторонництвами а правительством. Перше місце між тими вістями занимає подана радикально - німецкими дневниками комбінация, після котрої Коло польске змагає в порозуміню з міністром-президентом до того, щоби утворити більшість парляментарну з християньскими социялами.

Одначе поважні політики вже задля того не дають віри сій вісти, позаяк така комбінация викликалаб на лївиці велике розяренє і довелаб до обструкциї з того боку. Окрім того ще й инші причини промовляють проти можливости такої комбінациї. Приступленє християньских социялів до сеї більшости вимагалоб виступленя їх з німецкої Gemeinbürgschaft, а в тій хвилї сторонництво Люеґера не має до сего найменшої причини.

В поважних кругах парляментарних уважають утворенє парляментарної більшости чи то на правиці, чи лївиці неможливим задля того, бо утворенє односторонної більшости викликало би ще більше пересиленє серед нинїшних обставин. Змаганє таке булоб лише тоді мислиме, наколиб наслідком национального заостреня дійшло до уґрупованя двох таборів супротивних: німецкого і славяньского. Італїянцї і социялїсти стоялиб тоді по середині і рішалиб часто у важних питанях. Але й в такім случаю утворенє парляментарної більшости не малоб корисного впливу на робучість державної ради, бо доволї поважна меншість хватилаб ся певно обструкциї. А умірковані живла на правиці і лївиці зовсім не бажають такого звороту а змагають до того, щоби утворити таку більшість із сторонництв державної ради, котра промостила би дорогу до розему поміж супротивними сторонництвами. Наколиб повело ся утворити таку більшість в державній раді, тоді двигнулаб ся знов повага парляменту і єго вплив на державні справи. Але й таке змаганє не легко виконати, хоч запевняють, що правительство буде пособляти такому починови. При такій комбінациї треба би знов приготовити ся на злуку всїх дрібних сторонництв до опору проти більшости а евентуально і проти правительства. А що при злуці сих дрібних ґруп менше розходилоб ся о річеву опозицию як о політичне єствованє, то можна би сподївати ся доволї завзятої боротьби, котра могла би наробити немало клопоту з огляду на дотеперішний реґулямін. При всім тім однак уважають загально злуку всїх поважних сторонництв в одну парляментарну більшість яко одинокий вихід з дотеперішної безплодности і думають, що перепони всякі далиб ся при добрій волї усунути.

Мартирольоґія „Січий“.

Інтерпеляция пос. д-ра Евг. Олесницкого і тов. до правительства, внесена на засїданю сойму дня 3. падолиста 1904.

(Дальше).

Для ілюстрациї, до чого втикають ся жандарми, най послужить ось який факт: Жандарм Федор Гриняк просьбами і грозьбами намовляв Федора і Леся Крамарука, щоби повіддавали людям гроші, членьскі вкладки, а товариство Січ розігнали. — Жандарм Теровский з Пістиня відобрав в перших днях мая с. р. Василеви Н. синови Дмитра з Пістиня, календар »Запорожець« і забрав єму січову ленту, хоць прецінь одно і друге можна кождому посїдати. Цікава річ, що Січи в Пістини і доси не доручено звісного старостиньского указу з 9. мая, завішуючого діяльність сего товариства, і мимо того з маю с. р. пішов жандарм Теровский з війтом і чвома поліциянтами до льокалю товариства, забрав списи, протоколи і статути сего товариства тай не віддає. А що старшинї не доручено ніякої резолюциї, то очивидно і рекурсу не може може она внести. Цїла справа представляєсь отже як чистий галицкий ґвалт, против котрого не знати як боротись. — Коли 23. мая с. р. радник судовий Вишницкий переводив судову ревізию у Андрія Спаского в Жабю, то асистуючий жандарм забрав у Спаского три пістолети зі стїни а оден зі скринї, а надто около 50 бляшаних зьвізд. Є то чистий рабунок, бо жандарм не мав ніякого порученя від власти пістолети забирати. Розумієсь, і доси не віддано Спаскому єго власности.

Д. 13. мая с. р. прийшов ц. к. комісар, що правив тоді громадою Жабє, з жандармом і з двома поліциянтами до хати Юри Соломійчука

Письменьска спадщина бл. п. Костя Горбаля

подає *Ол. Барвіньский.*

Виїзд на посаду.

(Дальше).

На дїлї більше бувало у него серіозности, чим був молодший. Згодом перегодом навтямилось і єму мотикатись проти вітру-бурі дух запираючи; молода вдача, живкий темперамент домагались свого. Забаглось розривки, забави, житє товариске ставалось одинокою пристанею для утомленої душі. Поволи став він тим, що Німець зве „geselliges Thier“, й прирік так віддихати воздухом товариским, що немаючи з ким поговорити, нудив сьвітом й собою, упадав на духу — як той, що поклавши все на одну карту, і стратив, дичів й мстивсь потім за самотно прогайновані дни — години на тих, без котрих майже жити не міг. І нинї налягла єму на серце пекучим каменем скруха, висисаючи як опир кров теплу з під печінки; споминки з давних почасти протрачених лїт, непевність будущого, знав бо дуже добре, що при своїм норові не завсїди відкараскаєсь від напасти — буде от мусїв гіркої попивати й полином закусувати. Гадки сї мучили го в дорозї цїлїсїньку ніч, не даючи ока прижмурити, а так уперто лїзли до голови, що колиб щаслива доля взяла єго й за ковнїр й хотїла силою до щастя раю затягнути, він ще би не повірив, ще би лаяв »лукаву« й тим дужше замовк би в своїй шкаралупі, анї вусом не рухаючи.

Одиноким лїком на таку неміч було, отворити під часу до часу, перед ким би то не було, серце, наговоритись до сита, щоб чорні думи приголомшити, а хотьби мав на такій вентиляциї цїлу ніч стратити, приходилось єму легше, як її переспати. Тимто й робота не чіпалась анї рук анї голови, тим то й колїзиї накликали клопоти, неприємности, й розстроювали до решти душу, в котрій гармонїя мисли й чутя давно заглухла, занїміла. От таким хорим диваком був наш пів-герой. Умів правда почасти пізнаватись на людях; шукаючи їх навіть афектуючи Діоґенеса, noch über Eitelkeit — хоть без лїхтарні білим днем — а знайшовши привязувавсь доволї щиро, скоро сяк-так були єму до вподоби. Таким переживав він на новім становищи, між новими людьми, тих два роки, приглядаючись й щастю других без зависти, й горю болести; тут присувавсь в надії знайти може що й для себе, там відхилявсь без жалю, що якийсь час пусто дурив ся, всюда одначеж мірив тепло й стужу житя товариского своїм властивим нехорошо зректифікованим термометром. З конечности якось єму самому не зовсїм ясно, прихилявсь він більше чим до других до пана Яна, товариша молодшого лїтами але старшого по службі. Пан Ян була собі людина вельми доброго серця, щира, простодушна до того степеня, що майже в нїкім не підозрівала злоби — облуди. Кавалєр около трийцять пять лїт, високоставний, правильний, з чорним густим заростом, не представляв він собою, що правда, Антиноуса клясичного; не чарував також своїми якби осокою прорізаними, малими, а коли щиро усьміхавсь, забавно прижмуреними очима, непоривавсь тоже даром слова, говорив найзвичайнїйше, несплямивши свої уста нїколи неправдою. Щирий для всїх, жартував тілько тоді з старика, котрогосьмо пізнали, а се мабуть для різкого контрасту під деяким зглядом. Старик сидїв, як загально говорено, на грошах. Пан Ян часто без цента при душі, жив і бавив ся на борг, od pierwszego do pierwszego, а як часто виливав перед приятелями свою душу, так частїйше доливав на свій кошт, кождому — поки услужні жидики й єму не долили. З честию треба о нїм сказати, що коли розлад єго фінансів перестав бути тайною кабінетовою в містї Н. — і знайшлись посередники, що пропонували операциї, може більше для них самих, як для Пана Яна вигідні, він обурений, бридивсь гадкою продажи золотої волї, независимости за марний гріш. Непрошені отже свати дивувались, називали єго погляди браком практичного розуму, але се єго мало або зовсїм не альтеровало, і нїколи не обіцював собі оженитись інакше, як даючи серцю повну волю.

Але як до сего вельми важкого дїла взятись, як зачепити, щоби з успіхом покінчити, на се змагавсь лише тілько з превеликою не-

в Жабю і забрали у него хоругов, булаву, статути чи, оден дневник (»Руслана«—*Ред.*) і січову відзнаку (ленту), а коли недавно Соломійчук против в старостві о зворот тих предметів, сказав єму ц. к. комісар Тишковский, що він о тім нічого не знає і най собі відбере річи від тих, що у него забрали.

В Криворівни косівского повіту жиє Гуцулка Параска Мокан, що любить займати ся ворожбицтвом, чого розумієсь ніхто похвалити не може. Она має спір ґрунтовий з тамошним дідичем Станїславом Пшибиловским, котрий ґвалтом при помочи узброєної служби вдер ся в посїдане ґрунту, котрий був в єї посїданю. На єї сина Івана Мокан кинено підозріне, що мав когось там обікрасти. Не входимо в се, чи підозріне було узасаднене чи ні, але представимо тут, в який спосіб жандарм Сьвьонти з Жабя провадив »badania« Івана Мокана. Розпочалось те »badanie« 7. вересня с. р. Жандарм бив єго немилосердно і примушував, щоби признав ся, де лежать крадені річи, а битий подавав з болю, що у сего й у того. Отже жандарм вів єго до ґазди і розумієсь, не знаходжено нічого. Тодї жандарм бив Мокана на ново, скував руки й ноги, казав стояти по кілька годин голими колїнами па піску і через три дни не давав їсти. Мокановa мати а також Єлисавета Шинкарук та Калина Джерема хотїла давати єму їсти, та жандарм не позволив. А коли хлопець, йдучи через потік, упав, щоби напити ся води, оден з товаришів жандарма підняв єго за волосє і не дав пити. Той послїдний факт потвердить Параска Гасюк, служниця Федя Максимюка з Криворівнї.

Подаємо тут також пару фактів надужить жандармских в инших повітах.

Десь в серпни с. р. пропали у одної жидівки в Ценеві коломийского повіту якісь гроші з шуфляди, а она кинула підозріне на Стефана Томанчука сина Петра. Д. 8. вересня с. р. закликав єго поліциянт громадский Стефан Шпак до війта і тут жандарм Ольшевский з Ґодів розпочав правдиво жандармске »уржендоване« з ним. Передовсїм зажадав від Томинчука, щоби признав ся до крадежи, а що сей, яко невинний, не признавав ся, то жандарм бив єго в страшний спосіб, а то кулаками в зуби та в груди, а надто грозив єму, що убє єго. Те знущане тревало більше як годину, а коли Томанчук зривав ся, то присутний війт Марцїновский запирав двері і не пускав. Була при тім і пошкодована жидівка Хана Н., котра до всього дала причину. Жінку свою вигнав війт на час »екзекуциї« на двір.

Никола Слюсарчук Василя кинув підозріне на Василя Павличка сина Гриця зі Стопчатова, що він у него украв тички. Отже прийшов війт Юра Мельник з жандармом Каролем Шереметою з Яблонова, зробили ревізию і забрали шість тичок, що були таки власностию посудженого. Ті тички наказали Павличкови занести до канцеляриї громадскої в Яблонові, потім жандарм сказав єму, щоби показав місце в лїсї, з котрого вкрав, хоч той торжественно випирав ся вини. Коли йшли через ґород Івана Гричука, жандарм нагнав поліцианта, що з ним ішов, і з криком: »злодію, признавай ся!« — кинув ся на Павличка і страшенно побив єго кулаком по зубах і кольбою в живіт. Павличко упав і зачав кричати, по чім жандарм післав Юстину Гринчук жінку Івана, щоби завернула поліцианта, бо »той злодій не хоче йти«... На дальших сьвідків покликує Марию Бойчук, Петра і Анну Павличко, Василя і Анну Долїшняк Юри, всїх із Стопчатова. Найцікавійше, що коли побитий Павличко вніс жалобу на жандарма, обжаловано єго о образу жандарма, а суд повітовий в Печенїжинї, засудив єго на тій підставі, що переслухані в суді декотрі сьвідки зізнали, що властиво не виділи побитя, але чули страшний вереск битого Павличка. Се одна з ілюстраций, як тяжко знайти хлопови справедливість там, де розходить ся о жандарма, котрого всїми силами охороняє ся як одного з головних факторів при виборах.

Коли Юра Соломійчук вже був арештований, прийшли жандарми і забрали у него хоругов і булаву, єго личну власність. Перед кількома тижнями він звернув ся до староства в Косові з прошенєм о зворот тих річий, та комісар Тишковский сказав єму, що староство о забраню їх нічого не знає. Заходить питанє: від кого властиво має жадати Соломійчук віддання тої своєї власности.

П. Заградніκ впав ще на один цікавий помисл, щоби перешкаджати розвоєви січових товариств. А помисл то так цікавий, особливо з огляду юридичного, що варто би єго справдї опатентувати! Ото коли в Жабю основано нове товариство Січ, а до єго виділу вибрано також кілька осіб, що належали до виділу старої, ще в маю завішеної Січи, п. Заграднїк видав указ, що не приймає до відомости вибору тої старшини, переведеного на зборах вправдї в належитім часї зголошених і в присутности ц. к. комісаря староства, а се, як каже, з тої причини, що ті люди були членами старшини давної Січи, а дальше й тому, що дехто з них мав бути колись караний. Против того указу внесено рекурс, а товариство і єго старшина ведуть, розуміє ся, далї своє дїловодство, бо чейже годї брати на серіо вибрики очивидячки слабого ума п. Заграднїка.

Таку саму штуку втяв п. Заграднїк і з новою Січию в Криворівни та в Красноїлї, а на жаль против сего указу не внесено рекурсу в належнім часї. Однак річ природна, що такий указ, яко чисто своєвільний і протизаконний, не має ніякої правної сили і тому старшина сего товариства яко законно вибрана веде дальше своє дїловодство в рамах статутових. Що до відзнак замічає ся, що Січ в Вербівци косівского повіту подала вправдї до староства просьбу о дозволене відзнак, але дістала таку дивну відповідь, що ношенє відзнак стало ся попросту неможливим.

(Дальше буде).

Японьско-російска війна.

Балтийска фльота.

Російске правительство назначило нагороди для тих, хто би вказав, де находять ся ті торпедівцї, які бачено підчас злощасної ночи гульскої катастрофи. Із зізнань офіцирів російскої маринарки виходить рішучо, що були там судна, подібні видом до міноносців, які, криючись між рибацку фльотилю, виконували підозріні рухи супротив пливучої ескадри. До того командант фльоти одержав був тої ночи чотири фальшиві телеґрами без дроту з запитами про курс ескадри і місце перебуваня поодиноких кораблїв. Що адм. Рождественьский збочив на 30 анґл. миль від звичайного курсу, се не походило з неуваги, але умисно задля оминеня небезпечностий, які серед мрачної, темної ночи могли грозити ескадрі від японьских засїдок. Анґлїя є клясичним краєм воружуваня воюючих сторін цїлого сьвіта, а навіть бували случаї, що анґлїйскі фабрики достарчували убийчих знарядів ворогам против власної вітчини. Тож зовсїм оправдана була осторожність Рождественьского і єго рішучість у відпертю заміченої небезпечности. Колиб японьский замах був удав ся, то тодї та сама анґлїйска праса була би викпила російску фльоту за єї непорадність. Анґлїйскі адмірали поступають в тім зглядї богато безглязднїйше, чим се зробив Рождественьский Ба і в дальшій пути він мусить придержувати ся найвисшої осторожности, бо навіть на Середземнім мори він не є певний перед японьскими атаками. Щоби висадили корабель у воздух, не треба навіть міноносця, а якої небудь чайки, яка би під прикритєм ночи перетинаючи курс пливучої фльоти підкинула кілька плаваючих мін. Ся небезпечність буде найбільша на Червонім морю, де безлюдні береги подають добрі сховки для таких потайних кораблїв, а розмірно невелика ширінь моря не дозволяє на більші зміни курсу пливучої фльоти. Тимчасом, чи упаде Порт-Артур, чи нї, чекає на балтийску фльоту велике завданє зломати морску силу Японії, а тим самим і рішити вислїд цїлої війни. Тепер обі армії стоять против себе в Манджуриї і жадна не може одолїти другої. Обі сторони збільшають свої сили, а Японцї в тім напрямі мають богато вигіднїйше, бо з двох своїх пристаний з Дального і Інкав можуть в кількох днях доставляти війско і воєнні материяли з Японії. Поки ще увязнена коло Порт-Артура 60.000-на армія, то Куропаткін може остояти ся в дефензиві против невеликої чисельної переваги Оями; колиб упав Порт Артур, то Японцї зискали би відразу знатну перевагу над російскими силами в Манджуриї. Однак і тодї ледви чи они приступали би до офензиви перед весною тим більше, що сегорічна зима заповідає ся дуже люто. Отже в кождім разї балтийска фльота прийде імовірно на Жовті води ще перед рішаючою битвою на суши і вже самою своєю появою утруднить, або і зовсїм відітне японьскі транспорти від воєнної підстави. Тодї прийшлоб японьскій армії дуже трудно, а як під Ляояном грозив Росиянам Седан, так тодї японьскому Наполеонови — як звикли називати Ояму — грозити ме така сама судьба, як в р. 1812. серед московских снїгів і пустинї.

Новинки.

— **Календар.** У вівторок: руско-кат. Акиндина; римо-кат. Леопольда. — В середу: Айталя, Йосифа; римо-кат. Отмара.

— **Пращальний вечер.** В сали готелю Жоржа зібрав ся вчера о 8. год. вечером численний кружок виднїйших Русинів зі Львова на спільну вечеру, аби попращати руских послів соймових і зложити подяку пос. д-рови Евгенови Олесницкому за єго оборону прав руского народа. При вечері вела ся жива розмова про рускі справи і виголошено промови, в яких зложено щиру подяку пос. Олесницкому за єго сьвітлу відправу вшехпольскому русиноїдови др. Ґломбіньскому в соймі. Пізною ночию розпращали ся зібрані з відїзджаючим пос. Олесницким.

— **Личні вісти.** Др. Ярослав Олесницкий, по відбутій практиці в канцеляриї адв. д-ра Евгена Олесницкого в Стрию, отворив адвокатску канцелярию в Дрогобичи. — П. Ераст Бурачиньский, бувший ц. к. управитель камеральних лїсів в Гриняві, став директором лїсів в добрах буковиньского краєвого маршалка бар. Юрия Василька в Берегометї н. С.

— **Стипендиї** одержали Русини студенти львівского університету: Михайло Тершаковець і Віктор Петракевич по 420 К річно з мініcтерства просьвіти і акад. Тимощук і Малиновский по 1.200 К річно на студиї в нїмецкій лїтературі.

— **З „Основи“.** На загальних зборах тов-а »Основа« дня 13. с. м. вибрано отсей видїл: т. Ярослав Ганкевич голова, т. Мирон Масляник, містоголова, т. Борониcлав Бурбела секретар, т. Евген Нагірний касиєр, т. Ігнатий Цегельский біблїотекар, тт. Омелян Клїмащук, Володимир Чумак, Олександер Винників, Василь Михальчишин видїлові, а Клим Ґутковский і Віктор Трач заступники видїлових.

— **Зі Стрия** пишуть нам: Товариство ґімнаст. »Сокіл« в Стрию устроює в суботу дня 19. с. м. в великій сали »Народного Дому« вечерок з танцями. Початок о 8. год. вечером. Стрій для пань вечерковий, для мужчин візитовий. Вступ на салю для членів 1 К, для нечленів 1·50 К. від особи. Вступ на ґалєрию 1 К. — *Комітет.*

— **З Відня** пишуть нам: Видїл Товариства »Січ« у Відни вибраний на загальних зборах з дня 5. XI. 1904. уконституовав ся в такий спосіб: Голова Осип Назарчук, студ. прав; містоголова т. Луць Турчин, студ. фільософії; писар т. Роман Тустановский, студ. фільос.; касиєр т. Теодор Подлуский, студ. прав; біблїотекар Остап Грицай, студ. фільос.; заступники видїлових: тт. Володимир Кузьмович, студ. фільос. і Федір Зарицкий, студ. мед.

сьмілостию, з таким браком рішимости, що інтересовані, не то недовіряли, а просто не могли пооривнтуватись що до єго задушевних замірів. Сподобав собі чимало панну Н; ну, сподобав, щож дивного, коли говорив об сїм радо з знакомими, хвалив її красу, вичисляв всї її хороші прикмети, ходив частїйше на суму, вичікував при головнім входї, щоби свій провізоричний ідеал побачити, вертав навіть — побачивши з близька, з лучшим гумором і більшим апетитом на обід до К. Einera, не гнївав ся, коли го запитувано, чи свою Миханину бачив, або коли го сековано, але і на тім все кінчилось. Хоть і знав, що панна рішилась би за него вийти ненадумуючись довго, хоть прихильнїйші — розумієть ся її — приятельки і услуги свої в посередництві предкладали — та остаточно всяке посередництво мусїлоб лучити з собою два кінцї, а тут де можливо була тілько за один уняти — бо другий, се іменно вічно »niedoszły« нареченний ухилявсь, усувавсь так боязно, що кінцї тотї нїколи не сходились.

(Дальше буде.)

— **Подяка** Ювилейний обхід, уряджений Товариством св. Ольги у Львові в днях 1. і 2. падолиста с. р., в честь Пренепорочного Зачатия Пр. Діви, довершив ся, як можна було, щасливо і сьвітло. Участь пань в ювилейнім відвиджуваню церкви св. Юра на богослуженє, в слуханю наук реколекцийних, в довершеню обовязку приписаного посту, в св. сповіди і Причастию, як і участь в академії була велика. Ціла широка проґрама обходу виконана зістала як найточнійше. Певно належить ся за се передовсім найщирша подяка Господу Богу і Пречистій Матери за Їх небесну поміч. Но попри тім уважає Виділ Товариства за свій дорогий обовязок зложити прилюдну подяку всім тим П. Т. особам, котрі до того сьвітлого довершеня обходу причиняли ся. Нехай Господь Бог і Мати Пречиста всї ті труди приймуть і сторично надгородять. — *Виділ Товариства св. Ольги.*

— **Віче почтових урядників** відбуло ся у Львові дня 13. с. м. о 4. год. попол. в комнатах урядничого касина, при участи поверх 100 урядників. На вічу явили ся посли Брайтер і Ґломбіньский; з руских послів не було нікого. По відчитаню 4 рефератів в справі поліпшеня авансів, зниженя літ служби з 40 на 35, в справі управильненя відпусток і сьвят і в справі зміни службової праґматики, поставлено відповідні резолюциї, котрі приняли зібрані без дискусиї. Послїдний реферат виголосив почтов. асистент п. Паньків в половині по руски. Відтак промовляли єще присутні на вічу посли і запевнювали, що будуть старати ся о поліпшенє долї почтових урядників тим більше, що їх домаганя вповні оправдані. На віче наспіло много привітних телеґрам.

— **Вісти з Буковини**. Вінчанє п. Юрия Шлемка, учителя в Вилавчу з п. Клявдиєю Садовскою, відбуде ся в гр.-прав. катедральній церкві в Чернівцях дня 20. падолиста о 6. год. по полудни. — Черновецкий продавець паперу Кеніґ післав намісникови Істриї на спомин єго успішної діяльности в Буковині альбом переписних листків із краєвидами з усїх околиць Буковини. Кн. Тогенльоге надіслав Кеніґови 10. с. м. шпильку з брилянтами до краватки і залучив рівночасно письмо з подякою, в котрій заявляє, що гарної Буковини ніколи не забуде. — 26-лїтний адюнкт податковий в Чернівцях Еміль Халюпа перетяв собі 10 с. м. вечером підчас купели в парни Ремера горляну головну артерию і мимо лїкарскої помочи помер серед страшних мук. Денат полишив лист заадресований до матери. Мотивом сего траґічного самоубийства мала бути невилїчима хороба, котра єму відбирала всяку надію на щастє.

— **Еміґрация до Анґлії**. Замітну статю замістив Przegląd, в якій виказує можливість і користи зарібкової еміґрациї до Анґлії. Хлїборобскі відносини уложили ся там в той спосіб, що побіч великих властителїв лятифундиїв істнує рільний робітник як зарібник без рілї і власного господарства. Інтереси хлїбодавців-хлїборобів і хлїборобских робітників є навіть противоположні, бо коли першим ходить о наложенє цла на чуже збіже задля піднесеня цїни хлїба, то другі бажають як найбільшої обнижки тих цїн, бо на рівнї з фабричними робітниками они жиють тілько зі свого зарібку. В виду сего істнує яркий антаґонїзм між хлїбодавцями а робітниками і хотяй они добре плачені, бо по фунтови штерлїнґів тижнево (коло 25 К), то відбуває ся на велику скалю переселенє робітника з сїл до міст. Анґлїєць нерадо працює коло землї, вважаючи се немов пониженєм для себе, а пре ся до фабрик. Тому по селах остають тілько старші і слабосильні особи, а вся молодь шукає долї в промислї. Отже і видатність хлїборобскої роботи анґлїйских робітників невелика; так що наш робітник міг би успішно конкурувати. Зваживши, що через жнива в Німеччині можна при ріли заробити коло 500 марок, а в Анґлії 800—1000 корон, а кошти подорожи до Анґлії виносять заледви кільканайцять корон більше, як до Німеччини, то коби тілько доброго посередництва в вишуканю працї і доставі робітника, а обсяг нашої заробкової еміґрациї поширив би ся кванті- і квалїтативно. Те, що згаданий дневник примінює до мазурских »обежисасів«, не є без інтересу і для наших заробкевичів які вже двічи відвідували подальші німецкі країни, шукаючи працї і зарібку.

— **В справі італїйского унїверситету**. Вчера перед полуднем відбула ся в ратуші в Триєстї нарада представителїв всїх італїйских громад в Австриї, запрошених муніципальною делеґациєю м. Триєста. Без дискусиї принято одноголосно резолюцию з протестом проти німецкої напасти в Інсбруцї і зроблено правительство відвічальним за сї і їм подібні події в будучности, поки не вдоволить ся їх бажаню заснованя італїйского унїверситету, який може бути лише в Триєстї. В часї нарад зібрали під ратушем італїйскі социялїсти і демонстрували за загальним виборчим правом і за унїверситетом. По укінченю нарад в ратуши зібрані социялїсти і народно-лїберальні Італїйцї устроїли похід через місто. — В Полї відбули ся вчера збори італїйских студентів і домагали ся основаня унїверситету в Триєстї. — Грізну демонстрацию устроїли Італїйцї в Задарі перед намісництвом, але полїция розігнала демострантів. — В Триденті прийшло вчера до бійки в реставрациї між Німцями а Італїйцями. При бійцї знищено цїле урядженє льокалю.

— **Переписка Редакциї**. *Передплатник в Б.* Подія з 31. м. м. на почтї в Перемишлянах не надає ся до оголошеня. Радимо написати жалобу до дирекциї, а она справить пера і чорнило для тої почти.

Посмертні † оповістки.

— **Стефан Леонтович**, начальник рахункового департаменту львівскої Дирекциї скарбу в Новім Санчи, упокоїв ся в суботу дня 12. с. м. в тім місті в 35. роцї житя по тижневій тяжкій недузї. Покійного Стефана знали не лиш Львовяни, але й загалом Русини, бо се був чоловік, що через довгі лїта співав як тенор-солїст на концертах у Львові і в богато містах нашого краю (також ь Празї в часї громадної поїздки Русинів на ческу виставу) Був він членом і одною з найлучших сил співочих »Львівского Бояна« від самого основаня сего товариства аж до перенесеня перед двома роками зі Львова на Мазурщину, брав участь також в орґанїзованих давнїйше концертових прогульках. Дуже прикро було пок. Стефанови покидати Львів і йти на заточенє, але коли вже мусїв і опинив ся в Новім Санчи, прилучив ся там до громадки наших патріотичних дїятелїв під проводом посла Яворского та радника Лїнинского і був членом виділу філії »Просьвіти«, »Лемківского Банку«, Українсько-рускої Бурси і Комітету будови церкви в Новім Санчи. Остатними часами заносило ся на сповненє горячого єго бажаня вернутись назад до Львова, та тим часом постигла єго неумолима смерть. Покійник полишив жену і чотиролїтну донечку. Оставляє він по собі добру память як заслужений руский співак і як щирий Русин-народовець і як чоловік дуже доброго серця. В. є. п.!

Телеґрами

з дня 14. падолиста.

Відень. В суботу відбула ся кабінетова рада всїх мінїстрів під проводом президента мінїстрів д-ра Кербера.

Відень. Кружляє ту чутка, що італїйскі професори правничого виділу в Інсбруцї жалували ся на авдиєнциї перед д-ром Кербером, що їм грозить небезпеченьство житя, тому не повернуть до Інсбрука.

Борислав. Нині о 8. год. рано вибух огонь в закопі Лодиньского і Спілки і знищив також сусїдні збірники нафти Лукавецкого.

Рим. В Больонії демонструвало 800 студентів перед австро-угорским консулятом, при чім прийшло до бійки з робітниками-социялїстами, які хотїли студентам вирвати хоругви. Порядок привернуло війско.

Будапешт. На суботнїшнім засїданю сойму ґр. Тіса заявив, що гонведи одержуть полки дивізийної артилєриї. Посли приняли сю заяву голосними окликами вдоволеня.

З галицкого сойму.

В дальшій дискусиї над справозданєм промислової комісиї на ранїшнім засїданю в суботу забрав голос пос. Чайковский, а по нїм пос. Мілєвский, виказуючи, що сила і будучність народова лежить в упромисловленю польского народа, так як і упадок Польщі був головно наслїдком плаченя сирими продуктами за промислові вироби заграницї. По ректорі Сирочиньскім, який домагав ся лїпшого вивіцованя львівскої полїтехніки, референт пос. Рутовский виказував, що защепленє і підвигненє промислу не обходить ся без державної помочи і сьвідомої полїтики, як в Анґлії за Кромвеля, у Франциї за Кольберта, в Німеччині за Фридриха II, в Угорщині, а навіть в Болгариї. Внесенє комісиї ухвалено разом з поправками пос. Мілєвского.

Відтак прийшла під наради резолюция пос. Олесницкого, який жадав, щоби член повітового виділу, або повітової ради не міг брати участи в нарадах і в голосованю в тих випадках, де повітова рада або повітовий виділ мають рішати в другій інстанциї про відкликанє против ухвали, над якою голосував в першій інстанциї. Комісия громадска вносить, щоби перейти над сею резолюциєю до денного порядку, а кн. Чарторийский виступає против знехтованя єї. Натомість пп. Стадніцкий, Верещиньский, Яблоньский і Тарнавский полємізують з передбесїдником, виказуючи, що поправка пос. Олесницкого містить в собі скриту небезпеку, що член сойму або краєвого виділу не мав би права голосувати в справах свого повіту. Се є противне автономії (!), а крім того позбуло би ся (?) інтелїґентного живла з повітових рад. Кн. Чарторийский жадає бодай відісланя резолюциї до краєвого виділу для розслїдженя, але в голосованю більшість соймова перейшла над нею до дневного порядку. На тім відрочено засїданє до 5. години вечером.

О год. $^1/_2$6. розпочато вечірне засїданє голосованєм на члена краєвого виділу, яким вибрано пос. Яблоньокого. Відтак полагоджено справу реформи братских кас ямарів і приступлено до нарад над справозданєм буджетової комісиї що до субвенциї на будову руского театру у Львові. Референт ґр. Пінїньский вносить іменем комісиї субвенцию на будову театру в сумі 300.000 К, яку виділ краєвий виплатив би з позички, затягненої на 51 лїт не висше над 4% під услівєм: а) що утворить ся фондация руского народного театру у Львові, б) що льокаль призначений буде на представленя виключно в рускім (малорускім) язицї, окрім того на концерти і балї. Другим услівєм є, щоби до фондациї іменувало 5 руских товариств »Просьвіта«, »Бесїда«, »Тов. ім. Котляревского«, »тов ім. Шевченка« і »Союз Боянів« по одному членови, а краєвий виділ собіж пятьох і рада міска одного; зпомежи членів, іменованих краєвим виділом, більшість була би рускої народности.

Пос. Олесницкий висказує невдоволенє з внесень буджетової комісиї, яке богато ріжнить ся від справозданя краєвого виділу. Комісия відобрала се другою рукою, що одною давав краєвий виділ. Услівя комісиї надто ограничають заряд театру і тому рускі посли будуть голосувати против деяких точок, а коли внесенє перейде в укладі комісиї, то Русини правдоподібно не скористають з сеї субвенциї. Справоздавець ґр. Пінїньский виказував, що таким самим ограниченєм краєвого виділу підлягає і польский театр, а навіть богато більшим, бо пр. краєвий виділ має рішаючий вплив на репертуар польского театру. Тож закінченє промови пос. Олесницкого було для референта дуже неприятне, але просить палату ухвалити внесенє комісиї, а потому Русини нехай поступлять після своєї волї. В подрібній дискусиї пос. Олесницкий жадав опущеня наложених услівій, але сойм всїма польскими голосами против руских ухвалив внесенє в укладі комісиї.

Відтак полагоджено скоро, майже без дискусиї велику силу справ, як зміну нафтового закона, знесенє особистих престаций при шарварках (обі справи віідслано до краєвого виділу), принято справозданє з фондациї ґр. Скарбка за р. 1902 і 1903. візвано правительство о заведенє асекурацийного примусу, принято до відомости єще кілька справоздань комісиї, полагоджено кілька петиций громад о ріжні справи і кільканайцять петиций народних учителїв о признанє в дорозї ласки пятилїтних додатків.

Після полагодженя дневного порядку намісник відрочив сесию, а маршалок заняв слово, висказуючи вдоволенє і подяку за плодовиту сесию сойму завдяки загальному умірковану і вирозумілости. По руски промовив маршалок тими словами: »Так само, як цїлий ряд ухвалених постанов може доперва в будуччині принести краєви користь і пожиток, так неминучо і прояви умірковання, вирозумілости і доброї волї наберуть значіня, коли з сеї палати станутъ перенесені до краю принайменше тими, що у всїх змаганях сеї палати були підчас сеї сесиї речниками сего умірковання і вирозумілости.« Відтак підніс маршалок оклик в честь цїсаря, який палата, вставши, повторила тричи з одушевленєм. Після сего ґр. В. Дїдушицкий дякував маршалкови, віцемаршалкови, митр. Шептицкому і намісникови ґр. Потоцкому. У відповідь на се подякував коротко маршалок ґр. Баденї, заразом і в імени намісника ґр. Потоцкого, як також і в імени неприсутного о. митрополита ґр. Шептицкого. Конець засїданя о год. 8. вечером. Зараз по засїданю сойму всї посли рускі пішли до бюра маршалка, а пос. Олесницкий в горячих

словах дякував ґр. Баденьому за справедливість у веденю нарад і підпиранє культуральних інтересів руского народа.

Господарскі, промислові і торговельні вісти.

Рахунок Товариства взаїмного кредиту »Днїстер« у Львові з днем 31. жовтня 1904.

Пасива:

1. Фонд резервовий і специяльна резерва	22.341·01 К
2. Фонд на ріжницю курсів	3.602·60 „
3. Уділи членьскі (3254 членів)	129.521·20 „
4. Вкладки на 1727 книжочках (від 1/1 1904 вложено К 806.759·59 — винято К 522.256·55)	1,729.092·06 „
5. Кредит банковий	27.300·— „
6. Сальдо відсотків	70.509·51 „
7. Побрані кошти судові	993·54 „
8. Задержані кавциї	5.000·49 „
9. Непіднята дивіденда за 1903	3.055·68 „
10. Решта зиску за р. 1903.	1.349·46 „
Сума	1,992.766·54 К

Актива:

1. Стан 2920 позичок (від 1/1 1904 уділено К 580.361 — сплачено К 344·435·00)	1,566.748·26 К
2. Цінні папери	142.193·— „
3. Вкладки в руских Товариствах кред.	161.174·03 „
4. На рахунку біжучім	90.000·— „
5. В щадници почтовій, Відень	3.507·21 „
6. В готівцї	8.231·92 „
7. Ріжні дебітори	116·10 „
8. Кошти адміністрациї	20.796·02 „
Сума	1,992.766·54 К

Львів, 10. падолиста 1904.

Дирекция.

Надіслане.

Др. Мирон Вахнянин

лікар клініки львівского універс., б. лікар клініки проф. Ляйдена в Берлинї

ординує у внутрішних недугах від 3—5 попол.

ул. Академічна ч. 26. (мезанїн).

ОКУЛЇСТ

Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ординує

при ул. Личаківскій ч. 19 А від 11—12 і від 4—5.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшний у Львові.

від 1. до 16. падолиста 1904.

1) **Орхестра**. 2) **Реклямоґраф**. 3) **Juliette Aska**, феноменальний акт на трапезї і кілках. 4) **Larc Reels**, ексцентрична музика. 5) **Дружина Bogdani**, танцї і сьпіви. 6) **The Askas**, ком. ексцентрики. 7) **Орхестра**. 8) **Паяцики**, сценїчний твір зі співами Вінк. Рапацкого (сина). 9) **Сестри Petram**, fantoche. 10) **Garda дамска**, під командою п-нї Willels. 11) **Pierre Guillon**, надзвич. подиву гідна тресура кіз. 12) **Біоскоп Oesera**.

Щоденно о 8. год. вечер представленє. В недїлї і сьвята 2 представленя о 4. год. попол. і о 8. год вечером, Що пятницї **High-Life** представленє. Білєти вчаснїйше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. З купленим білєтом на фотелї, льожі і І-рядні крісла можна їхати даром на представленє омнїбусами Кольосею, акі ждуть коло Віденьскої каввярнї.

В книгарни Товариства ім. Шевченка і в книгарни Ставропигійскій можна дістати отсї працї видані проф. д-ром Ів. Копачом:

Будучність ґімназий. Цїна 1 К.

Партийна полїтика і морал. Ц. 50 с.

Родинне житє (під розвагу руским »соколикам і паннам«). Ц. 50 с.

Социялїзм, етика і полїтика (під розвагу »старшим і молодшим«). Ц. 50 с.

Три перші працї зладжені на основі творів професора берлиньского унїверситету д-ра Фрідріха Паульзена.

Читайте! Читайте!

Повне виданє Творів ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

коштує лише 2 корони!

Товариство „Просьвіти“ бажаючи, щоби в кождій руській хатї находили ся Твори Тараса Шевченка, видано сими днями найдешевший збірник сих творів п. з. **„ПОЕЗИЇ Т. ШЕВЧЕНКА“**. Книжка, оправлена в полотно з золоченими витисками, може бути найгарнїйшою окрасою руських хат. Папір велїновий, формат на взір европейських клясиків, сторін 698.

При замовленю 10 прим. даємо 10% опусту. Висилає ся тілько за надісланєм **2 кор. 30 сот.** на адресу: **КАНЦЕЛЯРИЯ »ПРОСЬВІТИ« у ЛЬВОВІ** (Ринок ч. 10.).

Всїлякі

КУПОНИ

і

вильосовані

цїнні папері

виплачує без потрученя провізиї або коштів

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ

Гіпотечного.

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від I. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-европейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець)
6·00	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Хирова	6·20	до Іцкан, Яс, Букарешту, Жидачева, Потутор, Керезмезе, Чорткова (від 1/7—31/9), Сучави
6·10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Делятина (чер. Коломию 1/6—30/9 вкл. в нед. і сьвята), Керезмезе (1/5—30/9 вкл.)	6·30	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Гусятина, Чорткова
7·30	з Рави рускої, Сокаля	6·45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7·40	з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів	6·50	до Яворова
7·45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша	8·25	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Любачева, Самбора, Закопаного
8·00	з Самбора, Хирова		
8·10	з Станиславова, Жидачева, Потутор	8·35	до Кракова, Відня, Праги, Ясла, Осьвенцїма
8·20	з Яворова	9·10	до Лавочного, Хирова, Калуша, Ходорова
8·55	з Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного через Краків, Мезеляборча, Пешту	9·25	до Самбора, Хирова
		10·35	до Тернополя, Потутор
10·02	з Стрия, Борислава	10·45	до Черновець, Делятина, Залїщик, Новоселицї
10·20	з Ряшева, Любачева	10·50	до Белзця, Сокаля, Любачева
11·25	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмезе	1·55	посп. до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Чорткова, Залїщик, Гусятина
1·10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава		
1·30	посп. з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Н. Санча, Рамановя, Івонича, Сянока, Хирова	2·45	посп. Іцкан, Яс, Букарешту, Потутор, Калуша, Жидачева, Чорткова, Вижницї, Керезмезе
1·40	посп. з Іцкан, Чорткова, Калуша, Залїщик, Кіцманя, Новоселицї (через Жучку, Вижницї	2·55	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Закопаного
2·30	посп. з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Козови	3·05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухлї від 15/6—30/9 вкл.), Сколього (1/5—30/9 вкл.), Ходорова, Калуша
4·35	з Стрия, Хирова, Тухлї (15/6—30/9), Сколього (1/5—30/9)	3·30	до Ряшева, Любачева, Хирова.
4·45	з Яворова	3·40	до Самбора, Хирова
5·03	з Сокаля, Белзця, Любачева	5·48	до Яворова
5·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Потутор, Залїщик, Гусятина, Івання пустого, Скали, Копичинцїв	5·55	до Коломиї, Жидачева
		6·20	до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Карльсбаду, Хирова, Пешту, Н. Санча,
5·40	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Осьвенцїма	6·40	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
5·50	з Іцкан, Жидачова, Новоселицї і Сучави	7·05	до Рави рускої, Сокаля
8·40	посп. з Кракова, Відня, Берлина, Праги, Івонича	9·00	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
9·10	з Іцкан, Букарешту, Чорткова, Потутор, (Жидачева 1/5—30/9) Гусятина, Керезмезе, Калуша,	10·05	до Перемишля (1/5—30/9 вкл.), Хирова, Н. Загіря
		10·42	до Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина, Сучави
9·50	з Кракова, Відня, Берлина, Вроцлава, Варшави, Праги, Осьвенцїма, Хирова	10·55	до Кракова Відня, Вроцлава, Праги
10·00	з Самбора, Хирова, Сянока, Ясла	11·00	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Грималова Івання пуст., Скали, Гусятина, Потутор
10·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Залїщик, Скали, Івання пустого, Гусятина	11·05	до Стрия
		11·10	до Рави рускої, Любачева (що недїлї)
10·40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Калуша, Борислава,	12·45	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного, Н. Санча
12·20	посп. з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Залїщик		
2·31	посп. з Кракова, Берлина, Варшави, Відня, Праги	2·51	посп. до Іцкан, Яс, Букарешту, Чорткова, Керезмезе (від 1/5—30/9), Сучави, Кіцманя
3·25	з Тернополя, Бірок великих, Грималова	4·10	до Кракова, Відня, Вроцлава, Берлина, Праги, Пешту, Самбора, Сянока, Осьвенцїма
	на дворець „Підзамче“		**з двірця „Підзамче“**
7·20	з Підволочиск, Одеси, Київа і Бродів	6·43	до Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Чорткова
2·15	посп. з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Чорткова	10·52	до Тернополя, Потутор
5·06	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Залїщик, Потутор, Івання пустого, Скали, Гусятина, Бродів, Грималова	2·09	посп. Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Грималова, Скали, Івання пуст.
10·02	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Залїщик, Івання пустого, Скали, Гусятина	9·21	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
3·04	з Тернополя, Бірок великих, Грималова	11·24	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Залїщик, Івання пустого, Скали, Гусятина, Грималова.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

Приходять на головний дворець:

з Брухович 6·42, 7·30 рано, 11·45 перед полуд. 3·00, 4·30 і 5·03 пополудни, 7·54 і 8·59 вечером. (до 11/9 вкл.)

з Янова 8·20 рано, 1·16, 4·45 попол., 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.). 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

зі Ширця 9·35 вечер. (1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

з Любіня вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять з головного двірця:

до Брухович 5·48 рано, 9·30 і 10·50 передполудн., 1.05, 3·05 і 5·05 попол., 7·05 і 8·04 веч. (від 8/5 до 11/9 вкл.) 11·10 в ночи (що недїлї).

до Янова 6·10 рано, 9·15 передпол., (від 1/5 до 30/9 вкл.) 1·35 попол. (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята), 3·18 попол (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 пополудни.

до Щирця 1·45 попол. (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

до Любіня вел. 2·15 попол. (15/5 до 11/9 вкл. в нед. і сьвят.)

ЗАМІТКА: Час середно-европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12. год. 36 мін. часу львівского. — Нічні години від 6. вечер до 5·59 рано обведено рамками. — В місті продає білєти звичайні аґенция часописий Й. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана 9, від 7. рано до 8. вечером. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) уділяє пояснень в справах зелїзничих, продає білєти всякого рода і розклади їзди, в годинах урядових від 8. рано до 3. пополудни, а в недїлї і сьвята від 9. рано до 12. в полудне.

Кождий курець нехай домагає ся правдиво руских паперців: Козак, Кобзар, Гуцул. Цигаретові тутки: Козак, Федькович. Дістати можна всюди. (7-26)

Видає і відповідає за редакцию **Лев Лопатиньский.** З друкарнї В. А. Шийковского.